

Arrest

nr. 161 446 van 4 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 29 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende d.d. 7 oktober 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 december 2010 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 januari 2011 werd hij door de correctionele rechtbank van Leper veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, op een minderjarige jonger dan 16 jaar.

Hij werd d.d. 28 januari 2011 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 11 februari 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam d.d. 24 maart 2011 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 8 augustus 2011 diende hij een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die gevolgd werd door een beslissing tot weigering van in overwegingname (bijlage 13quater) d.d. 23 augustus 2011. Hij werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 27 oktober 2011 diende hij een vierde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 28 november 2011 werd opnieuw een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater) en verzoeker werd wederom bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 6 februari 2012 werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 24 oktober 2012 diende hij een vijfde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 22 november 2012 werd de beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van die aanvraag (bijlage 13quater). Hij werd hierbij bevolen om het grondgebied te verlaten.

In 2013 werd ten laste van verzoeker een proces-verbaal opgemaakt uit hoofde van gijzeling (PV BR.10.LL.137804/2013), opgesteld door de politiezone Brussel/Elsene.

Op 26 maart 2014 diende hij een zesde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die opnieuw gevolgd werd d.d. 9 mei 2014 door een beslissing tot weigering van inoverwegingname van die aanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd opnieuw op 16 mei 2014 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 14 oktober 2014 werd ten laste van verzoeker een PV opmaakt voor weerspanningheid (PV AN.41.LB.139360/2014) opgesteld door de politie Antwerpen.

Op 14 oktober 2014 werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd van zes jaar (bijlage 13sexies). Diezelfde dag werd hij tevens bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Van voormelde beslissingen werd hij op 15 oktober 2014 in kennis gesteld.

Op 19 oktober 2014 werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 4 november 2014 diende hij een zevende asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Op 19 november 2014 werd de beslissing genomen tot inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag.

Op 7 november 2014 werd de beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Op 7 november 2014 werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Hij diende d.d. 14 november 2014 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gericht tegen de beslissing waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de termijn van zes jaar (bijlage 13sexies), genomen op 14 oktober 2014, gekend onder rolnummer 163.358.

Hij diende d.d. 18 november 2014 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 19 oktober 2014, gekend onder rolnummer 163.866.

Bij beslissing van 6 januari 2015 werd verzoeker ter beschikking gesteld van de Regering tot er een definitieve beslissing genomen wordt aangaande zijn aanvraag om erkend te worden als vluchteling.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam d.d. 29 oktober 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde d.d. 27 november 2015, bij arrest nr. 157.247, de beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam d.d. 10 december 2015 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende hij opnieuw een beroep in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde d.d. 28 januari 2016, bij arrest nr. 161.002, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 januari 2016 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

2.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

2.2.1. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen het volgende op:

“De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, genomen op 29 januari 2016 bij toepassing van artikel 7, alinea 1, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voordien het voorwerp was van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, waaronder de laatste op 14 oktober 2014 (bijlage 13), 19 oktober 2014 (bijlage 13septies) en 7 november 2014 (bijlage 13quinqies). De bevelen die onder meer genomen werden na de negatieve beslissingen van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen inzake de zeven ingediende asielaanvragen, zijn definitief in het rechtsverkeer aanwezig en kunnen nog steeds worden uitgevoerd. Verzoeker toont immers niet aan dat hij inmiddels over enig verblijfsrecht heeft beschikt. Het feit dat hij nadien een asielaanvraag heeft ingediend, heeft niet tot gevolg dat hij in het bezit is gesteld van enig verblijfsrecht. De Raad van State oordeelde in het arrest met nr. 221.518 van 26 november 2012 dat een attest van immatriculatie niet kan worden aanzien als het verlenen van een tijdelijk verblijfsrecht (“qu’une telle attestation indique seulement que l’étranger est provisoirement inscrit au registre des étrangers en attente d’une décision quant à la demande de séjour qu’il a introduite”).

Mutatis mutandis kan verweren worden naar volgend recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld werd dat een bijlage 19ter, die net zoals een attest van immatriculatie enkel bewijst dat men een aanvraag om machtiging tot verblijf of een asielaanvraag heeft ingediend, en geenszins een opheffing impliceert van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Het tegendeel oordelen zou ingaan tegen de gevestigde rechtspraak van de Raad van State.

*(...) De bijlage 19ter bewijst enkel dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend en dat verzoeker binnen de zes maanden zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem kan worden ter kennis gebracht. **Het afleveren van een dergelijke bijlage houdt dan ook niet de impliciete opheffing in van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, ook al worden de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing van 14 april 2013 weliswaar minstens tijdelijk beïnvloed doordat het bestuur zich nog dient uit te spreken over de aanvraag tot gezinshereniging.***

*Verzoeker zou tot slot moeten weten dat de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, daargelaten de vraag of in deze beroepen ook een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod als bestreden beslissing voorlag, **niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking.***

*Uit wat voorafgaat, **volgt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen.*** (R.v.V. nr. 156.284 van 10 november 2015)

In onderhavig geval heeft verzoeker, overeenkomstig artikel 39/56 in samenhang met artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, dan ook geen belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing nu de bevelen om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar zijn.

Bovendien maakt verzoeker het voorwerp uit van een inreisverbod voor een duur van zes jaar dat thans nog niet opgeheven of opgeschort is.

Waar verzoeker zijn verzoekschrift opbouwt rond een schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt er daags voorafgaand aan de bestreden beslissing nog een onderzoek werd gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de geuite vrees en het asielrelaas van verzoeker.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 161.002 d.d. 28 januari 2016 onder meer wat volgt:

(...) Verzoeker legde hoe dan ook geen begin van bewijs neer van zijn asielrelaas.(...)

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relazen dermate tegenstrijdig zijn op cruciale punten zoals zijn opeenvolgende woon- en verblijfplaatsen, zijn engagement bij de LTTE, het feit of zijn broers al dan niet nog in leven zijn en het al dan niet nog in contact zijn met zijn familie dat aan verzoekers verklaringen en meer in het bijzonder aan zijn beweerde politieke engagement en daarmee samenhangende vrees voor vervolging geen enkel geloof kan worden gehecht.

De vaststelling bovendien dat verzoeker nooit beroep aantekende tegen de opeenvolgende negatieve beslissingen die inzake zijn asielaanvragen werd genomen relativeert op ernstige wijze de voorgehouden nood aan internationale bescherming (...).

Aangezien aan verzoekers voorgehouden betrokkenheid bij de LTTE in zijn herkomstland geen enkel geloof kan worden gehecht dient vervolgens te worden nagegaan of en in welke mate verzoekers voorgehouden politieke engagement in België van die aard is dat hij in geval van een terugkeer naar Sri Lanka in de negatieve aandacht van de overheden zou komen.(...) Artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet werd ondertussen gewijzigd zodat de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing het nieuwe artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet diende toe te passen waarbij hij ook thans een advies diende uit te brengen over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)

De Raad stelt dienaangaande vast dat de commissaris-generaal in zijn advies aan de bevoegde staatssecretaris de mening is toegedaan dat een verwijderingsmaatregel die in hoofde van verzoeker zou genomen worden niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande het slechts een advies betreft, houdt de voorgaande stellingname in dat de

commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker val onder de insluitingscriteria van het vluchtelingenverdrag zoals blijkt uit de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 52/4 (DOC 54 1197/001, p.15)

(...)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf stelt dat hij geen contact had met andere Tamils in België, er wordt dan ook niet toegelicht hoe verzoeker plots deelneemt aan een Tamilherdenking. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde dat hij, met uitzondering van zijn deelname aan de "Black July"- manifestatie in 2014 in Brussel, nooit politiek actief was in België, nooit lid geweest was van een Tamilorganisatie en ooit enig contact heeft gehad met andere Tamils in België.(...) Dit geldt in het bijzonder nu de door verzoeker voorgehouden politieke activiteiten evenals zijn beweerde betrokkenheid bij de LTTE in zijn herkomstland ongeloofwaardig werden bevonden. Dit klemmt deze te meer nu de verwerende partij ter terechtzitting verklaart dat de website met de gepubliceerde foto's al een tijd geleden afgesloten werd zodat de – hoe dan ook voornamelijk onduidelijke – foto's niet langer toegankelijk zijn. Alleen al de vaststelling dat verzoeker onderhavige asielaanvraag indiende op 4 november 2014 nadat hij op 19 oktober 2014 illegaal werd aangetroffen op het grondgebied en opgesloten in een gesloten centrum met het oog op zijn repatriëring en dat hij bovendien weigerde om een vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken in te vullen waardoor het dossier aan het Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen werd overgemaakt zonder gehoorverslag, relativeert op ernstige wijze de door hem voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn eenmalige deelname aan een manifestatie in Brussel in juli 2014 en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

(...)

Dat voor wat zijn activiteiten in België betreft verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde dat hij met uitzondering van zijn deelname aan de "Black July"- manifestatie in 2014 in Brussel nooit politiek actief was in België (...) laat toe te besluiten dat verzoekers profiel niet van die aard is dat hij kan beschouwd worden als een persoon die ene significante rol van betekenis zou kunnen spelen in het georganiseerd separatistisch streven buiten Sri Lanka naar een onafhankelijke staat of in het doen herleven van het gewapend conflict in Sri Lanka.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de diverse medische attesten neergelegd in het dossier (...). In dit opzicht dient evenwel nog te worden benadrukt nergens uit de door verzoeker aangebrachte medische attesten, die omstandig werden besproken in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers cognitieve geheugen is of was aangetast in die mate dat dit al een mogelijke verklaring zou kunnen zijn voor de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in de opeenvolgende asielaanvragen en bijbehorende relazen. Waar de medische attesten vaststellen dat verzoeker littekens vertoont die zouden kunnen wijzen op folteringen dient te worden vastgesteld dat supra reeds werd vastgesteld dat verzoekers bij de betrokkenheid bij de LTTE alsook zijn vasthouding die hiervan het gevolg zou zijn, ongeloofwaardig werd bevonden zodat een causaal verband tussen verzoekers relaas en de vastgestelde littekens niet is aangetoond. Waar verzoeker ten slotte nog verklaart dat hij in Sri Lanka in de psychiatrie zou opgenomen zijn kan worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen niet gestaafd door concrete bewijzen en bovendien zijn opname in de psychiatrie nooit eerder vermeldde bij zijn vorige asielaanvragen.

(...)

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

(...)

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (...).

In casu kan worden verwezen naar wat sub 2.3.2 werd uiteengezet om te besluiten dat verzoeker, rekening houdend met zijn profiel, niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde specifieke individuele omstandigheden zijn die met zich meebrengen dat een terugkeer naar Sri Lanka in zijn hoofde een risico op een schending van artikel 3 EVRM zou opleveren.

Te dien einde kan ook nog verwezen worden naar rechtspraak van het EHRM waar het Hof in de zaak B.M. t. Frankrijk van 30 april 2015, nr. 5562/11 opnieuw bevestigt dat van een algemeen risico op schending van artikel 3 EVRM voor terugkerende Tamils geen sprake is. Dit standpunt werd reeds overigens ook al eerder ingenomen door de Britse Upper Tribunal (...).

Gelet op wat voorafgaat en mede in acht genomen dat het gewapend conflict in Sri Lanka in 2009 werd beëindigd maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan ten nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.(...)” (eigen onderlijning)

Verzoeker kan niet voorhouden als zou bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden zijn met de medische elementen. Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals uitvoerig supra geciteerd, blijkt immers dat de medische attesten aan een onderzoek zijn onderworpen. Bovendien maakte verzoeker nooit expliciet melding van enige medische problemen in het kader van de hiertoe geëigende procedure. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in zijn arrest van 28 januari 2016 er tevens op gewezen dat hij op 19 oktober 2014 illegaal werd aangetroffen op het grondgebied en opgesloten in een gesloten centrum met het oog op zijn repatriëring en dat hij bovendien weigerde om een vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken in te vullen. Van de verzoeker kan ook een zorgvuldig handelen verwacht worden teneinde de verwerende partij op een zo nauwkeurige wijze in te lichten over zijn concrete situatie.

Voor zover verzoeker kritiek levert ten opzichte van het arrest van 28 januari 2016, is die onontvankelijk, daar die kritiek niet gericht is tegen de bestreden beslissing. Waar verzoeker verwijst naar documenten die dateren van voor het arrest, zijn die niet afdoende recent om afbreuk te doen aan de inhoud ervan. In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bovendien gewezen op een arrest van 2015 van het EHRM waardoor de eerdere rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst niet relevant is.”

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat verzoeker op 19 oktober 2014 werd bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker diende op 18 november 2014 bij de Raad een verzoekschrift in houdende de vordering tot schorsing en nietigverklaring van de voormelde beslissing. Dit beroep is momenteel hangende bij de Raad en gekend onder algemeen rolnummer 163866.

De Raad stelt vast niet in uiterst dringende noodzakelijkheid gevat te zijn inzake het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten bij wege van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat voormeld bevel nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is.

De eventuele nietigverklaring en dus ook de eventuele schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt bijgevolg niets aan de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij en de verzoekende partij kan uit een schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wettig voordeel halen.

2.2.3. Derhalve is de door de verwerende partij opgeworpen exceptie gegrond en toont verzoeker geen actueel belang aan bij diens vordering. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DIGNEF